

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כד.

עין משפט נר מצוה

קע א מיי פ"ג מהל
עבודת יוה"כ הלכה
ג'
קעב ב מיי פ"ו מהל
פיהת מקדש הליא
סמג לאוין טז:
קעב ג ד מיי פ"ג מהל
כלי המקדש הליא
סמג עשין קסט:
קעג ה מיי טס הלוי:
קעד ו מיי טס הלוי:
קעז ו מיי טס הלוי:

אמר קרא ושחט וחוקה. אומר רבינו תם דמשמע צפרק שני דזבחים (דף טז.) דחוקה לא הוי עיכוז ממשמעו אלא מגזירה שזה דילפינן התם מגזירה שזה דלא רחוק ידיס חילל מגזירה שזה חוקה חוקה משמתי יין: **ומה** במקום שלא קדש הגורל בו. ואם תאמר קיינים גופייהו מנה לן שלא קדש הגורל אימא ק"ו איפכא ויש לומר דאיכא סוס מיעוט:

מעמא דכתב רחמנא ועשהו הא **לא הכי דרשינן כ"ו.**

מימיה דצפרק טרף בקלפי (וימא דף מה.) מוקי האי צרימא כרבי יהודה משום דסתם (ס) ספרי רבי יהודה היא וכרי יהודה אית ליה צפרק הוליא לוי דלא כמיז חוקה אלא דצברים הנעשים צפנים בצגדי לזן והגללה צחון היא ואין לומר דשום מנה לא פליג פליג אדרשא דועשהו ולא פליג עליה רבי נחמיה דאית ליה דכתיב חוקה אנעשה צחון דהא אשכחן רבי שמעון צפרק טרף בקלפי (סס דף טז.) דסבז דהגללה לא מיעבדא וי"ל דפריך משום דצפרק טרף בקלפי (סס דף טז.) דריש רבי ינאי מאשר עלה אשר עלה מרי זמני לעבד ופריך אלמא דרשינן ק"ו אע"ג ו דאיכא עיכוזא (ס) אלא אמרת נוקמה אשר עלה לדרשא אחריתי משום ק"ו והשר מקולי מייך דהתם יליף מדכתיב זאת דלא כמיז חוקה אלא דצברים הנעשים צגדי לזן צפנים והשתא פריך הכא שפיר דאי לא דרשינן ק"ו אמאי לא נטרין וזה למעוטי דלא קאי חוקה דצברים הנעשים צחון דהא על כרחך לא כתיב חוקה אלא דצברים הנעשים צפנים דאי כתיב נמי דצברים הנעשים צחון אמאי אנטרין ועשהו אלא ודאי אע"ג דכתיב חוקה דרשינן ק"ו ואפילו כתיב נמי חוקה הוה דרשינן ק"ו אי לא דכתיב ועשהו ולכך אנטרין (ס) צואת אכל מכל מקום הקשה ה"ר מנוח דמאי פריך והא לא כתיב חוקה אלא אעבודה והגללה לאו עבודה היא זכריך עיון סס: **זאת** צפנים ולא אחרת צפנים. מימיה דצפרק כ"ל הרגל (צ"ק דף מה.) דריש מוחלת תהיה טומאתו למעוטי זכתי מרחיט ופריך ואימא למעוטי זכתי מיימיה ומשני קאי צראיות ממעט ראיות קאי צראיות ממעט ימים ואמאי לא קאמר קאי צוז ממעט זכתי מיימיה ומשני קאי דהכי מסתבר טפי כדמשמע פטייה דקרא וזאת תהיה טומאתו ולא אחרת דדרשינן כהא זאת וזה ללויס ולא אחרת ללויס ויש לומר דהכא נמי הוה דרשינן זאת אשר ללויס ולא לכהניס אי לאו דריש ליה מאשר ללויס אי נמי הכא דרשינן הכי משום דמוזרי ללויס נקרא אכל התם אי למעוטי זכתי קא אית הוה ליה למכתב זאת ושיא טומאת הזכ להזכיר הזכ צקרא וכ"י מייך דזכ וזה שס אהד הוא ולהכי לא שייך למימר קאי צוז ממעט

ושחט ווקה. ושחט אותה לפניו [במדבר יט] וכתיב זאת חוקת התורה: **וכל היכא דכתיב חוקה.** לעיכוזא ואיכא לרבינו מלמא אחריתא צ"ו מי לא דרשינן ק"ו לרבינו ועיכוזא דחוקה ללילי אחריתא: **הא גבי יום הכפורים.** דכתיב גורל ויקרא (טו) ונתן אהרן על שני וגו' וכתיב חוקה צפרק הפרשה ואי לאו דכתיב מיעוטא בהדיא דלא מקדיש צלל גורל הוה מרבינן בק"ו דקדיש על ידי קריאת שס צלל גורל: (ס) דסניא. הגורל לה' ועשהו חטאת [שם] דמשמע הגורל עושהו חטאת צנפילתו עליו ואין קריאת השס עושהו חטאת שחט אמר זה לשם זה לעזאזל אין נקבעים צכך ומגריל עליהם אס הגורל משנה את קביעות קריאת שס הולכים אחר הגורל: **שיכול ושלל דין הוא.** אי לא כתיב הגורל ועשהו אלא קרא קמא דומנן אהרן על שני וגו' הייתי יכול לומר והלא דין הוא דהואיל והגורל קובען יהא אף קריאת השס אמת עולה והטילו עליהם גורל לא מצינו שיהא הגורל קובען ואס ראה לשתות הרשות צדו: **קידש השס.** דמאחר שפירש זה למטאת זה לעולה אס שיהא פסול דכתיב (דברים טז) מוצא שפתיך תשמור אלמא שס קבע ועלה למטה. מקום שקדש כו': **עעמא דכתיב.** הגורל ועשהו דלמעוטי ליה להא מלמא בהדיא: **הא לאו הכי הוה מרבינן מקל וחומר.** ומוקמינן לחוקה ללילי אחריתא: **הערופה.** משמע זו ערופה ואין אחרת ערופה: **וערפו העגלה.** שנה פעליה הכמוז לעכז: **לויס כהניס פוליס.** פחות מכן שלשים ויתר מכן ו' דכתיב זאת אשר ללויס וגו' זאת משמע מיעוטא: **ומה כהניס שאין כהניס פוליס כהניס.** כדיליף לקמיה אשר ללויס ולא אשר לכהניס: **זאת אשר ללויס.** כוליה ימירא הוא דכולה פשתא צלויס היא והוה ליה למכתב מכן חמש ועשרים כו': **יכול אף בשילה וצויס עולמים.** שאין עבודת לויס אלא שוערים ומשוררים (ס) יהו נפסלין צפנים: **ללמוד.** ללמוד הלכות עבודה: **שלא ראה סימן יפה.** לומר ושוכחו: **רבי יוסי אומר בשלשה שנים.** צריך שיהא רואה סימן יפה במשנתו: **דפקיפין.** הלוריד המשכן לפרקו ולנטותו להעמיד קרסיו וקרסיו והשר לרקצן צפה ובכלי: **משיבא שמי עשרות.** אכל מקמי הכי לא כדיליף לקמן [ע"ז] איש איש מורעך וגו': **צמה דברים אמוים.** שהשנים פוסלות בהן: **ירושלים נקראת בית עולמים** דמשמרתה לא היתה אחריה היתר לשאר מקומות אכל קדושת שילה היתה אחריה היתר לצמות כל ימי נזב וגבוען (ס): ויהי

(א) יומא מל. מא. [קדושין טז.] כרימא כה. (ג) [עין חו"כ] לעיל כו. ד"ה שיעול וכי בשם יוכבא ל"ג וכו'. (ד) [מסכתא שקלים פ"ג.] (ה) [בב"א.] (ו) [תלמוד.] (ז) [ז"ל ומל.] (ח) [בב"א.] (ט) [ז"ל ספרא.] (י) [ג"ל קיימי חוקה אדברים וכי ש"א ועין ר"מ.] (יא) [וע"ש מ"ו יומא מל. ד"ה סתם ומוס' קדושין טז.] (יב) [ד"ה ה"ה ר"מ.]

תורה אור השלם

1. והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו הגורל ליי' ויעבד הקטאת: ויקרא טו ט
2. ודודו יקני העיר ההוא את העגלה אל נהל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע ויערפו שם את העגלה הנהל: דברים כ ד
3. זאת אשר ללויס מכן חמש ועשרים שקב ומעלה: יבוא לצבא בקנה בעבודת אהל מועד: במדבר כ ד
4. ומכן חמש ועשרים שקב ישוב מציבא בעבודה ולא יעבד עוד: במדבר כ ד
5. מכן שלשים שקב ומעלה ועד מן חמשים שקב כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: במדבר כ ד
6. מכן שלשים שקב ומעלה ועד מן חמשים שקב כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: במדבר כ ד
7. וקדים אשר אין ביהם כל מום וטובי מראה ומשכילים בכל חכמה ורועי דעת ומבויני מעמד ואשר חב בהם למעט בהכל המלך ולתפוסם ספר ולקוין פשידיה: ומן לקום המלך דבר יום בינומו פחת בג המלך ומיין משמתי ויגדלם פלש שלוש ומקראתם יעמוד לפני המלך: דניאל א ד ה

במדבר כ ד
מכן שלשים שקב ומעלה ועד מן חמשים שקב כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: במדבר כ ד
מכן שלשים שקב ומעלה ועד מן חמשים שקב כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: במדבר כ ד
מכן שלשים שקב ומעלה ועד מן חמשים שקב כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: במדבר כ ד

לויין הש"ס

תוס' ד"ה זאת וכו' ויש לומר דהכא נמי וכו'. עין לקמן קל ע"ה תוס' ד"ה זה:

הנהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עעמא וכו' אע"ג דאיכא עיכוזא אלא ואמרת כ"ל ומינת אלא נמקח: (ב) בא"ד ולכך אנטרין זאת כ"ל וזאת כו' נמקח:

שיטה מקובצת

[א] אלא שוערים ומשוררים שאין להם משאת כתר יהו נפסלים בשנים: [ב] ופריך אלמא דרשינן ק"ו אע"ג דכתיב עכובא אלמא אמרינן. וי"ב וחוקה דנקט הכא לאו דוקא אלא משום דבפרה נקט חוקה. הרא"ש ד"ל:

רבינו גרשום במקום שלא קדש הגורל קדש השם כו' כל השנה כולה באומר זו לחטאת וזו לעולה וזה לאשם בשנים. מכן שלשים שנה ומעלה יבא לצבא צבא וגו' ומכן חמשים שנה ישוב מצבא ת"ל לעבור וגו' ועבודת משה וגו' לא אחרתי אלא בזמן שתעבדה בחק שנים פוסלות בהן שאין יבולין לישא: ואיך שאני הלכות עבודה דחקיפין. כלומר התם צריכי חמש שנים ללמוד: משיבא שתי שעות וכו'. שתי שעות שהם בבבוי של די או שהים בכריסו: אמר ר' יוסי מאי קראה:

זכ כו' דכך יש לי למעט זכה כמו זכ: ויבוא אף בשיירה ובית עורמים בן. משמע דאי לאו מיעוט הוה גמרי מהדדי וכן צריש עירובין (ד' ג.) דפריך והא קרא במשכן כתיב ומשני אשכחן מקדש דאיכרי משכן ומשכן דאיכרי מקדש ותימה דצפ' ידיעות (שבעות דף טז: וסס) משמע דלא גמרינן מהדדי אי לאו דכתיב מרי קראי דקאמר התם לכמוז או אידי ואידי מקדש או אידי ואידי משכן וכן צטוטה צפרק היה מצוי (ד' טז.) מנריך מרי קראי לאמריי שילה וצית עולמים וצפרק שני שעירי (וימא ד' טז:) גבי מדבר המזכרה וצפרק טרף בקלפי (סס דף מה.) גבי וכל אדם לא יהיה צאהל מועד וצפרק הוליא לוי (סס נג.) גבי מעלה עשן ומייך ה"ר נתנאל דצעירובין לא נריך קרא למקדש דעיקר דרשא צאה על המקדש דבמשכן לא היו דלתות והא דהכא סבדא היא אס לא היה הפסוק שיפסלו אף בשילה וצית עולמים הוליא ואינו תליי בקדושת המשכן: [וע"ש תוס' עירובין ג. ד"ה אשכחן תוס' יומא דף מה. ד"ה בשילה ותוס' סוטה ד' טו. ד"ה וצית ותוס' שבעות טז: ד"ה או אידין:]

זכ כו' דכך יש לי למעט זכה כמו זכ: ויבוא אף בשיירה ובית עורמים בן. משמע דאי לאו מיעוט הוה גמרי מהדדי וכן צריש עירובין (ד' ג.) דפריך והא קרא במשכן כתיב ומשני אשכחן מקדש דאיכרי משכן ומשכן דאיכרי מקדש ותימה דצפ' ידיעות (שבעות דף טז: וסס) משמע דלא גמרינן מהדדי אי לאו דכתיב מרי קראי דקאמר התם לכמוז או אידי ואידי מקדש או אידי ואידי משכן וכן צטוטה צפרק היה מצוי (ד' טז.) מנריך מרי קראי לאמריי שילה וצית עולמים וצפרק שני שעירי (וימא ד' טז:) גבי מדבר המזכרה וצפרק טרף בקלפי (סס דף מה.) גבי וכל אדם לא יהיה צאהל מועד וצפרק הוליא לוי (סס נג.) גבי מעלה עשן ומייך ה"ר נתנאל דצעירובין לא נריך קרא למקדש דעיקר דרשא צאה על המקדש דבמשכן לא היו דלתות והא דהכא סבדא היא אס לא היה הפסוק שיפסלו אף בשילה וצית עולמים הוליא ואינו תליי בקדושת המשכן: [וע"ש תוס' עירובין ג. ד"ה אשכחן תוס' יומא דף מה. ד"ה בשילה ותוס' סוטה ד' טו. ד"ה וצית ותוס' שבעות טז: ד"ה או אידין:]